మొదటి సినిమా

శివనాగేశ్వరరావు

మొట్ట మొదటి సినిమా 'మనీ' తోనే సంచలనం సృష్టించిన శివనాగేశ్వర రావుగారు తరువాత 'పట్టుకోండి చూద్దాం', 'సిసింద్రీ' బ్లాక్ బస్టర్స్ అందించారు. 'నాయనమ్మ', 'వన్ బై టూ', 'వామ్మో వాత్తో వో కోడలో..', 'డూప్లికేట్', 'రమణ', , ధనలక్ష్మీ ఐ లవ్ యూ', ' మిస్టర్ అండ్ మిసెస్ శైలజా కృష్ణ మూర్తి', ' ఫోటో' వగైరా 16 సినిమాలకి దర్శకత్వం వహించిన శివనాగేశ్వర రావు గారి లేటెస్ట్ సినిమా 'భూకైలాస్'. త్వరలోనే మరో సినిమాకి దర్శకత్వం వహించ బోతున్న శివనాగేశ్వర రావుగారు ఈ నెల 'కౌముది' పాఠకులతో తన మొదటి సినిమా అనుభవాలని పంచుకుంటున్నారు.

మాది గుంటూరుకి నాలుగు మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న ఉప్పలపాడు అనే గ్రామం. మానాన్న నరసింహారావు గారు వ్యవసాయం చేస్తుండేవారు. అమ్మ సాధారణ గృహిణి. నాకు ఒక అక్కయ్య, ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు.. మాది ఉమ్మడి కుటుంబం. తాతగారి హయాంలో మేమూ, మా బాబాయి గారూ కలిసే ఉండేవాళ్ళం. మా బాబాయికి నలుగురు పిల్లలు - ఇద్దరు మగ పిల్లలు, ఇద్దరు ఆడపిల్లలు. అమ్మా నాన్నలకి నేనొక్కడినే మగపిల్లవాడిని కావడం చేత నన్ను బాగా గారాబంగా చూసుకునే వాళ్ళు. తాత గారైతే పిల్లలందరినీ పిలిచి ఏదైనా కొనుక్కోమని తలా ఒక ఐదు పైసలు ఇచ్చేవారు. నన్ను మాత్రం మళ్ళా వెనక్కి పిలిచి మరో ఐదు పైసలు అదనంగా ఇస్తుండేవారు. అలా అందరి మధ్యా గారబంగా పెరుగుతూ పదో తరగతి వరకూ మా వూరి పరిషత్ హైస్కూల్లోనే చదువుకున్నాను.

ఏడో తరగతిలో ఉండగా అనుకుంటాను, నాటకాలంటే ఆసక్తి ఏర్పడింది. మా స్కూల్లో ‘దొంగవీరడు‘ నాటకం వేస్తున్నారు. అందులో చిన్నపిల్లాడి వేషం వెయ్యాలనిపించింది కానీ మా క్లాస్ మేట్ ఒకడు వేషాన్ని తన్నుకుపోయాడు. చాలా నిరాశ అనిపించింది. మరికొన్నాళ్ళకి ‘ఆడది‘ నాటకం వేసేప్పుడు అందులో వేషం కోసం ప్రయత్నించాను. ఈ సారి మాక్లాస్ మేట్ కీ నాకూ పోటీ పడింది. ఇందులో కూడా వాడే గెలిచాడు. తరువాత తెలిసింది - పాత్రల సెలక్షన్‌కి రెండు రోజుల క్రిందటే, వాళ్ళ ఇంట్లో గేదె ఈనితే జున్ను పాలు తీసుకెళ్ళి మాస్టారి ఇంట్లో ఇచ్చాడనీ , ఆ విధంగా నాటకం ఛాన్సు కొట్టేశాడనీ. మా ఇంట్లో గేదె ఉందికానీ ఈన లేదు.! మొత్తానికి అలా అవకాశం చేజారినప్పుడు ఏదో సినిమాలో హీరో వేషం పోయినట్లే బాధ పడ్డాను.. ఏం చెయ్యాలి ..!? ఎలాగైనా స్టేజి ఎక్కి తీరాలి.. అలా తీవ్రంగా అలోచిస్తున్నప్పుడే మా ఇంకో స్నేహితుడు మాయలఫకీరు మోనో యాక్షన్ వేస్తున్నాడని తెలిసి వాడి వద్దకెళ్ళాను. మోనో యాక్షన్ అంటే ఒక్కడే వెయ్యాలి..మరి నాకు అవకాశమెలా వస్తుందీ..!? బ్రిలియంట్ ఐడియా వచ్చి మా వాడితోఒక ఒప్పందానికి వచ్చాను. ఎలాగంటే, మాయలఫకీరు వేషంలో తను ‘‘ కాపాలీ.. ’’ అన్న డైలాగ్ చెప్పగానే స్టేజ్ వెనకనుంచీ కాపాలికుడు వణుకుతున్న గొంతుతో ‘ఔ...ను..‘ అనాలి. కాపాలికుడు వేషం నేను వేస్తాననీ. అలా ‘ఔ..ను..‘ అంటూ స్టేజి మీదికి కూడా వస్తాననీ వాడిని ఒప్పించాను. విధంగా మోనో యాక్షన్ లోనే అతి చిన్న వేషం వేసి మొదటి సారిగా స్టేజ్ ఎక్కాను.

తరువాత ఊళ్ళో పిల్లలందరినీ పోగు చేసి, మేమే ఒక నాటిక వేద్దామని ప్రణాళిక వేసి, తలా ఐదు రూపాయలూ వేసుకున్నాం. నేను డైరెక్టర్ ని కాబట్టి పదిహేను రూపాయలు వేసుకున్నాను. చేసేదేదో భారీ ఎత్తున చెయ్యాలని కరపత్రాలు కూడా ప్రింట్ చేయించాం. ఆ రోజుల్లోనే దాసరి నారాయణ రావుగారు తన సినిమాలకి తన పేరుని మేఘాల్లో వేసుకునే వారు. నేనేం చేశానంటే కరపత్రంలో పైన ఒక బ్లాకుని ఖాళీగా వేయించి. ఒక రబ్బరు స్టాంప్ చేయించి దర్శకుడు: శివనాగేశ్వరరావు అనే పేరుని ఎర్ర ఇంకుతో ముద్ర వేశాను. నేనూ , నా చెల్లెళ్ళూ ఒక రాత్రంతా కూర్చుని రెండు వేల కరపత్రాల మీద నా స్టాంపు వేశాం. అది చూసిన మా టీమ్‌లో ఒకడు ''ఏరా..డబ్బులన్నీ మావీ.. పేరేమో పైన పెద్దగా నీదీ..వేయించుకుంటున్నావ్..‘ అన్నాడు. ‘ సరేలేరా..మీరంతా ఐదేసి రూపాయలిస్తే నేను పదిహేను ఇచ్చాను తెలుసా‘ అని వాడి నోరు మూయించాననుకోండి.. ఆ విధంగా నాటకాల పిచ్చి ఏడాదికేడాదికీ ముదరసాగింది. చుట్టుపక్కల 25 మైళ్ళ దూరంలో ఎక్కడ నాటక ప్రదర్శన జరుగుతున్నా సైకిల్ వేసుకుని వెళ్ళిపోయేవాళ్ళం..

అలా హైస్కూలు దశ ముగిసాక గుంటూరు హిందూ కాలేజీలో ఇంటర్మీడియట్‌లో చేరాను. అందరు తల్లి దండ్రుల్లానే మా అమ్మా, నాన్నా కూడ నన్ను డాక్టర్‌ని చేయాలని బై.పి.సి. లో చేర్చారు నన్ను. రెండేళ్ళు గడిచాయి కానీ మంచి మార్కులు రాలేదు. మెడిసిన్ సీటు రాలేదు. అప్పటికే నాన్నకి కొంత సహాయం అవసరమయింది. అందుకని రెగ్యులర్ కాలేజీ మానేసి ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ కరస్పాండెన్స్‌లో బి.కామ్ చేయడం మొదలు పెట్టాను. ఐతే కాలేజీలో నాకున్న పరిచయాల వల్ల, డిగ్రీలో ఉన్నవాళ్ళంతా నా ఇంటర్ క్లాస్‌మేట్సే అవడం వల్ల, తరచూ కాలేజీకి వెళ్ళి అవసరమైన క్లాసుల్లో కూర్చుంటూ ఉండేవాడిని. చాలా మంది నేను కూడా రెగ్యులర్ స్టూడెంట్‌నే అనుకుంటూ ఉండేవాళ్ళు.

ఈ విధంగా కాలం గడుస్తుండగా చిన్న, చిన్న బిజినెస్‌లు చాలా చేసాను, కానీ ఏమీ కలిసి రాలేదు. ప్రతిదాన్లోనూ ఎదురు దెబ్బలే తగిలేవి. ధాన్యం రైతుల వద్ద కొని వ్యాపారస్తులకి అమ్మే కమిషన్ వ్యాపారం చేసాను. అందులో వచ్చిన కొంత లాభం తీసుకెళ్ళి ఒక మిత్రుడితో కలిసి ‘కంచికి చేరని కథ‘ అనే సినిమాని గుంటూరు జిల్లాకి కొనడానికని 15 వేలు అడ్వాన్స్ ఇచ్చాం. సినిమా

చూసేందుకు మద్రాసు కూడా వెళ్ళి వచ్చాం. సినిమా రిలీజ్ అయ్యే సమయానికి మరో 30 వేలు కట్టాలి. కానీ మాకు సర్దుబాటుకాలేదు. మరొకాయన ముందుకు వచ్చి మిగతా డబ్బులు నేను పెడతాను, ఐతే లాభాలు వస్తే మొదట నా పెట్టుబడి నేను తీసుకుని మిగతాది మీకు ఇస్తాను అన్నారు. మరో మార్గం లేదుకాబట్టి సరే నన్నాం. సినిమా రిలీజైంది..వెళ్ళిపోయింది. పూర్తిగా వాష్ ఔట్. పెట్టిన డబ్బులన్నీ పోయాయి. మావూళ్ళో అందరూ మమ్మల్ని చూసి 'ఇంటికి చేరిన కథ' అనే వాళ్ళు ఎగతాళిగా.

అలాంటి రోజుల్లోనే మా వూరి కుర్రాడొకతను, చాలా రోజులక్రిందట ఊరు విడిచి వెళ్ళిన వాడు, తిరిగొచ్చాడు. వేళ్ళకి ఉంగరాలు, మెడలో గొలుసూ, బూట్లూ, ధగ ధగలాడే డ్రస్సులూ..ఊళ్ళో అంతా ఆశ్చర్యపోయి చూసే రీతిలో రీ-ఎంట్రీ ఇచ్చాడు. విషయమేమిటంటే మద్రాసులో దాసరి నారాయణరావు గారి వద్ద అసిస్టెంట్‌గా చేస్తున్నాని చెప్పాడు. ఇంక నా ఆనందానికి హద్దుల్లేవు. ఎలానూ చేసిన బిజినెస్‌లన్నీ నష్టాలే. ఇంక మద్రాసు వెళ్ళి, దాసరి గారి వద్ద చేరి సినీ ఫీల్డ్‌లో అదృష్టం పరిశీలించుకోవాలనే దృఢ నిర్ణయానికి వచ్చాను. రోజూ ఆ మద్రాసు రిటర్న్ కుర్రాడి చుట్టు తిరుగుతుండే వాడిని. ఎలాగైనా దాసరి గారి వద్ద చేర్చమని బ్రతిమాలే వాడిని. సరేనని ఒప్పుకున్నాడు, కానీ చెప్పిన దానికంటే రెండు రోజులు ముందే మాయమై పోయే వాడు. ఈమళ్ళా ఓ ఆరునెలలకి ఎంట్రీ ఇచ్చేవాడు. ఇలా రెండు మూడు సార్లయింది. ప్రామిస్ చేసికూడాఎందుకు తీసుకెళ్ళడంలేదో అంతుబట్టేది కాదు.

ఇలా కాదు..ఎలాగైనా అతని అడ్రసు తీసుకుని నేనే వెళ్ళిపోదామని అనుకున్నాను. కానీ అడ్రసు వివరాలు కూడ స్పష్టంగా చెప్పేవాడు కాదు. ఒక సారి రకరకాల ఇండైరెక్ట్ ప్రశ్నలు వేస్తూ అతనికి తెలీకుండానే కోడంబాకం , ట్రస్ట్‌పురంలో ఉంటాడన్న విషయాన్ని కనిపెట్టగలిగాను. (ఒకరోజు.."ఏరా.మద్రాసులో సినిమా వాళ్ళు ఎక్కడుంటారు ' అంటే 'కోడంబాకం' అనేవాడు. 'నువ్వుండేది అక్కడికి ఎంతదూరం అంటే 'నేనుండేది అక్కడేరా ' అనేవాడు.. అమ్మయ్య వీడు ఉండే పేట పేరు తెలిసింది అనుకునేవాడ్ని. మరికొన్ని రోజులకి 'ఏరా..కోడంబాకంలో తెలుగువాళ్ళు ఎక్కువగా ఎక్కడ వుంటారు అంటే ట్రస్టు పురం అనే వాడూ.. మరి నువ్వు అక్కడ కాదా ఉండేది అంటే..లేదే.నేనుండెదీ అక్కడే' అనే వాడు..ఇలా అడ్డదోవలో వెళ్ళి వాడి అడ్రసు పట్టుకున్నానన్న మాట)

ఎప్పటిలానే ఆ సారి కూడ నాకు చెప్పకుండానే మద్రాసు చెక్కేసాడు. వాడు వెళ్ళిన రెండు, మూడు రోజులకే నేనూ ఇంక మద్రాసు వెళ్ళిపోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను. ఐతే ఇంట్లో చెబితే ఎలానూ వద్దంటారు కాబట్టి చెప్పకుండా పారిపోదామనే నిర్ణయానికి వచ్చి, ఒక సంచీలో బట్టలు పెట్టుకుని, ఒక 60 రూపాయలు తీసుకుని లాస్ట్ బస్ వచ్చే టైముకి ఊరి చివరికి చేరుకున్నాను. రాత్రి 10 గంటలు. అంతా చీకటి..ఐతే బస్సు గుంటూరు నుంచీ మా వూరి మీదుగా ఇంకో రెండు మైళ్ళు పైకి వెళ్ళి వెనక్కి వస్తుంది. బస్సు వెలుతురులో ఎవరైనా చూస్తారేమోనని , ఒక చెట్టు చాటున దాక్కుని , బస్సు మళ్ళా వెనక్కి వచ్చినపుడు ఎక్కి, గుంటూరు చేరుకున్నాను. ఇది జరిగింది 1979 లో. గుంటూరు నుంచీ మద్రాసు బస్సులో

వెళితే 16 రూపాయలు అవుతుంది. అదే లారీలో ఐతే 8 రూపాయల్లో వెళ్ళిపోవచ్చు. అందుకని చుట్టుగుంట చేరుకుని ఒక లారీలో ఎక్కి మద్రాసు ప్రయాణం ప్రారంభించాను. తీరా మద్రాసు చేరుకున్నాక నా ఆకారం నేనే చూసుకుంటే తెలిసింది , రాత్రి నేను ఎక్కింది బొగ్గుల లారీ అని. మొత్తం బట్టలూ, ఒళ్ళు అంతా నల్లగా మసికొట్టుకు పోయాయి. ఈ అవతారంలో ఎక్కడికి వెళ్ళినా జడుసుకుంటారని అనుకుని బృందావన్ లాడ్జిలో 8 రూపాయలకి ఒక రూమ్ తీసుకుని స్నానం చేసాక, మా వూరి వాడు ఉండే చోటు వెదుక్కుంటూ వెళ్ళాను.

వాడికి చెప్పకుండా వచ్చాను కాబట్టి నన్ను చూసి చాలా ఆశ్చర్యపోతాడులే అనుకుని ధీమాగా వెళ్ళాను. వాడు చెప్పిన ఆఫీసుకి వెళ్ళే సరికి తలుపులు వేసి ఉన్నాయి. తలుపులు కొట్టాను.. ఎవరో తలుపుతీసి

'ఎవరు కావాలి' అన్నారు.

'సదాశివుడు అనే అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ గారు కావాలి' అన్నాను.

" ఆ పేరున్న వాళ్ళెవరూ లేరు.." అన్నారు.

బయట చూస్తే వాడు మా వూరు వచ్చినప్పుడు కొనుక్కున్న కొత్త బాటా చెప్పులు ఉన్నాయి.. (మీకు 'మనీ' లో సీన్ గుర్తొస్తోంది కదా!)

'లేదు సార్..ఇక్కడే ఉండాలి.. ఇవిగో ఈ చెప్పులు అతనివే' అన్నాను.

" ఓ అతనా..అతను మా ఆఫీస్ బోయ్ కుమార్ వి.. అరే కుమార్ నీ కోసం ఎవరో వచ్చారు..ఇలా రా' అని పిలిచారు. మనవాడు కాఫీ ట్రే తో బయటికి వచ్చాడు. ముందు షాక్ తిన్నది నేనైతే , నన్ను అనుకోకుండా చూసి షాక్ తినడం వాడి వంతయింది. నన్ను చూసి ఆశ్చర్యం, ఆనందం అంతకంటే అవమానం, ఆందోళనతో పక్కకి తీసుకెళ్ళి ' ఏమిట్రా ఇలా చెప్పా పెట్టకుండా వచ్చేసావ్..చెప్పి రావొద్దూ..' అంటూ నన్ను ఓ హోటల్ కి తీసుకెళ్ళి టిఫిన్ అదీ పెట్టించి, నిజం చెప్పాడు. మొత్తానికి తేలిందేమిటంటే మనవాడు అసిస్టెంట్ డైరెక్టరేమీ కాదు.. జస్ట్ ఆఫీస్ బోయ్ అంతే..!

నాతో బాటే హోటల్ కి వచ్చాడు.. 'అరే..నేను ఎక్కువరోజులు ఇలా హోటల్లో ఉండలేను..నా వద్ద ఉన్న డబ్బులూ చాలా తక్కువే. ఎలాగైనా నువ్వే ఏదో ఒక రూమ్ లో పెట్టు' అని బతిమాలాడాను. చివరికి నా పోరు పడలేక ... రంగరాజపురంలో 'చలం' గారి ఇంటి ఎదురుగా ఒక రూమ్ లో కొంతమంది నాలాంటి వాళ్ళతోనే కలిసి ఉండే ఏర్పాట్లు చేసాడు.

తెచ్చుకున్న 60 రూపాయలు ఎన్ని రోజులని వస్తాయి..? మన వాడికి చెప్పాను 'అరే బాబూ.. తొందరగా ఎక్కడన్నా అసిస్టెంటుగా కుదురుకునేలా చూడు..' అని. తన ప్రయత్నాలు చేస్తూనే ఉన్నాడు. ఈలోగా చేతిలో డబ్బులు ఐపోయి, ఎప్పుడో నాన్న కొనిపెట్టిన చేతి వాచీ తాకట్టు పెట్టాల్సి వచ్చింది. ఆ పని కూడా వాడితోనే చేయించాను.

నేను మద్రాసు వెళ్ళిన కొన్నాళ్ళకి ఇంటికి లెటర్రాసాను 'ఇక్కడ క్షేమంగానే ఉన్నాను. నా గురించేమీ కంగారు పడకండి..' అని. ముందు జాగ్రత్తగా అడ్రసు మాత్రం ఇవ్వలేదు.

కొన్ని రోజులు పొద్దున్నే వెళ్ళి బజుల్లారోడ్‌లో దాసరి గారి ఇంటిముందు అలా నిలుచునే వాడ్ని. రామారావు గారి ఇంటి ఎదురుగానే దాసరి గారి ఇల్లుండేది. ఆ ఇంటిముందో పది కార్లు, ఈ ఇంటిముందో పది కార్లు ఉండేవి. నా మొహం మాత్రం ఎవరూ చూసే వాళ్ళు కాదు. చివరికెలాగో దాసరి గారి వద్ద పనిచేసే అసిస్టెంటులు ఒకరిద్దరు పరిచయమయ్యారు. నా హేండ్ రైటింగ్ చూసి స్క్రిప్ట్ ఫెయిర్ కాపీయింగ్ కి కూడా పనికిరానని తేల్చి చెప్పేసారు. ఎవరో సహాయం చేస్తే 'బుర్రిపాలెం బుల్లోడు', 'సన్నాయి అప్పన్న ' సినిమాల్లో ఎక్స్ట్రా వేషాలు వేసాను. మూడు రోజులు పనిచేస్తే 100 రూపాయలు ఇచ్చేవాళ్ళు. ఐతే నాకు గుర్తింపు కార్డు లేకపోవడం వల్ల అదీ ఎక్కువరోజులు గడవలేదు.

రోజులిలా గడిస్తుండగా మద్రాసులోనే ఉన్నా మా బాబాయి గారితో (ఆయన ఎడ్వకేటు) పరిచయాలు పెంచుకున్నాను. ఆయన రికమండేషన్ వల్ల ఒక ప్రొడక్షన్ ఆఫీసులో ఎక్కౌంటెంట్ కమ్ మేనేజర్ గా జాయిన్ అయ్యాను. సగం సగం చదివిన బి.కామ్ ఇక్కడ ఉపయోగపడింది. ఇది తాత్కాలికమే.. ఎప్పటికైనా దర్శకత్వ శాఖలోకి వెళ్ళాలనే ఆశయం మాత్రం మరిచిపోలేదు. అదే ఆఫీసులో

చేరడానికి కూడా ఒక కారణం ఉంది. వాళ్ళు ఇంతకు ముందు ఒక సినిమా తీసి ఉన్నారు, వచ్చే సినిమా దాసరి గారితో తియ్యబోతున్నారు. ఎలాగైనా యన వద్ద అవకాశం దొరుకుంతుందని ఒక ఆశ కూడా ఉండేది.

ఇంటికి అప్పుడప్పుడూ ఉత్తరాలు రాస్తుండేవాడిని అడ్రసు లేకుండానే. ఆఫీసు వాళ్ళే హోటల్లో భోజనం చెయ్యడానికి టిక్కెట్లు ఇచ్చేవాళ్ళు. జీతం గురించి మాత్రం మాట్లాడేవాళ్ళు కాదు. ఒకసారి అవసరం కోసమని జీతం గురించి అడిగితే చాలా హేళనగా, అవమానకరంగా మాట్లాడారు. అది తట్టుకోలేక అభిమానంతో ఆవేశంతో ఉద్యోగానికి ఉద్వాసన పలికి గుంటూరు వెళ్ళిపోయాను. ఇంటికి మాత్రం వెళ్ళలేదు. మా వాళ్ళకీ కనబడలేదు. మిత్రుడొకరి వద్ద మూడ్నెల్లు గడిపి మళ్ళీ మద్రాసు వెళ్ళాను. ఈ సారి త్రిపురనేని మహారథి గారి అబ్బాయి 'చిట్టి' అనే - ఆయన నా కష్టాలన్నీ తెలుసుకుని 'సరే ఐతే నిన్ను వెంటనే అసిస్టెంట్ గా చేరుస్తాను.. ఫలానా కళ్యాణ మంటపం వద్దకి రేపు రా ..' అని చెప్పారు.

మరునాడు ఆయన చెప్పిన ప్రదేశానికి వెళ్ళాను. అదీ దర్శకత్వ శాఖతో నా మొదటి పరిచయం. ఆ సినిమా పూమ్ పుహార్ ప్రొడక్షన్ వారి 'అమ్మాయికి మొగుడు..అత్తకి యముడు' కృష్ణ గారు హీరో. నేను వెళ్ళగానే 'చిట్టి' గారు నన్ను యూనిట్ కి పరిచయం చేసి నన్ను అసిస్టెంట్ గా చేర్చుకోమని చెప్పారు. మొదటి రోజు క్లాప్ బోయ్ రాలేదు. అప్పటికే ఉన్న అసిస్టెంట్లకి క్లాప్ బోర్డ్ పట్టుకోవడం నామోషీగా వుంది. వెళ్ళగానే క్లాప్ బోర్డ్ నా చేతికి ఇచ్చారు. అలా మొదలైంది నా సినీ జీవిత యాత్ర. నేను వెళ్ళే సరికే ఆ సినిమా మూడు వంతులు పూర్తయింది. మరో పదిహేను రోజులు నేను పనిచేయగానే సినిమా ఐపోయింది. ఆ తరువాత చిట్టిగారే వాళ్ళు విజయనిర్మల గారి దర్శకత్వంలో నిర్మిస్తున్న భోగి మంటలు సినిమాకు నన్ను అసిస్టెంట్ గా చేర్చుకున్నారు. ఆ సినిమా నిర్మాణ సమయంలో విజయనిర్మలగారి వద్దనుంచీ సినిమా దర్శకత్వంలోని మెళకువలు చాలా నేర్చుకున్నాను. ఆవిడవద్దనే 'అంతం కాదిది ఆరంభం', ' డాక్టర్ సినీ యాక్టర్' సినిమాలకి కూడా అసిస్టెంట్‌గా చేసాను. ఇంక అప్పటికి నేను మోస్టవాంటెడ్ అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ గా పేరు తెచ్చుకున్నాను. వెంట వెంటనే వి.మధుసూదనరావు గారు, పి.ఎస్ . రావు గారు, లెనిన్ బాబు గారు , ఎస్. ఎ. చంద్రశేఖర్ గార్ల

వద్ద చాలా సినిమాలకి పనిచేసాను. క్రాంతికుమార్ గారి వద్ద స్వాతి సినిమాతో ఆరంభించి దాదాపు ఆరేళ్ళు పనిచేసాను. క్రాంతికుమార్ గారి వద్ద ఎక్కువ రోజులు పనిచేసిన అసిస్టెంట్‌ని నేనే నేమో..!

‘రావు గారిల్లు‘ సినిమాకి అసిస్టెంట్ గా పనిచేస్తున్నప్పుడు రామ్ గోపాల వర్మ తో పరిచయం జరగడం నా సినీజీవితంలో ఒక ముఖ్యమైన మలుపుకి కారణమయ్యింది. ఆ సినిమాకి నేనూ, రామ్ గోపాల వర్మ ఇద్దరం అసిస్టెంట్‌లు గానే పనిచేసాం. ఐతే వర్మ నిర్మాత వైపునుంచీ, నేను దర్శకుడి వైపునుంచీ వచ్చిన వాళ్ళం. అలా సినిమా షూటింగ్‌తో పాటు మా పరిచయమూ పెరిగింది. ఒకరోజు వర్మే అన్నాడు..'నాకు సినిమా దర్శకత్వం అవకాశం వచ్చేట్లుంది. నువ్వు నాకు కోడైరెక్టర్ గా చేస్తావా?‘ అని. అప్పటి వరకూ తనతో పెరిగిన పరిచయం, ఏర్పడిన చనువు వల్ల సరేనని అన్నాను. వర్మ మంచి పారితోషికం ఇస్తాననడమే కాకుండా, తనూ మంచిగా సెటిలయితే నాకూ వరుసగా అవకాశాలు వస్తాయి కదా అని నా అభిప్రాయం.

తను సినిమా ఇంకా మొదలు పెట్టక ముందే నేను ‘ప్రేమ యుద్ధం‘ సినిమాకి రాజేంద్రసింగ్ బాబు వద్ద కో-డైరెక్టర్ గా చేరాను. ఐతే నేను ఎక్కువగా నిర్మాత తరఫున మాట్లాడుతున్నాననే నెపంతో ఆ సినిమా షూటింగ్ మధ్యలో నన్ను పంపించేశారు. సరిగ్గా అదే సమయంలో వర్మ శివ మొదలు పెడుతూ నన్ను పిలిచారు. ఆ విధంగా ‘శివ‘ కి రామ్ గోపాల్ వర్మ వద్ద కో-డైరెక్టర్ గా చేరాను. ‘శివ ‘ ఐపోయింది. ఆంధ్ర దేశాన్ని ఒక కుదుపు కుదిపేసింది. వర్మ రెండో సినిమా ‘క్షణం క్షణం‘ షూటింగ్ జరుతుండగా ఇంక నాకూ సొంతంగా డైరెక్షన్ చెయ్యాలని ఉందనీ, ఎక్కడన్నా అవకాశం కోసం ప్రయత్నిస్తాననీ చెప్పాను. ‘ఎక్కడికో వెళ్ళడం దేనికీ..నేనే నిన్ను దర్శకుడ్ని చేస్తాను. కథ రెడీ చేసుకో..‘ అన్నాడు వర్మ.

ముందుగా హిందీ సినిమా ‘సౌదా‘ చూసి అదే లైనులో చనిపోయే ముందు ఒక వ్యక్తికి జీవిత భీమా చేయించడం, ఆ డబ్బులకోసం నాటకాలాడ్డం..ఇలా నడుస్తుందా కథ. వర్మ విన్నాడు కానీ ఇంకా మంచి కథేమైనా దొరుకుతుందేమో చూడమని తనే ‘రూత్ లెస్ పీపుల్‘ సినిమా గురించి చెప్పాడు. అది చూసి తయారు చేసిందే ‘మనీ‘ మూల కథ. ‘క్షణం క్షణం‘ షూటింగ్ జరుతున్నప్పుడే తారాగణం ఎంపిక కూడా చెయ్యడం మొదలుపెట్టాం. చక్రవర్తి. చిన్నా, జయసుధ రోల్స్ ని తొందరగానే సెటిల్ చేసాం.

పరేష్ రావెల్ చేసిన పాత్రకి ముందుగా దాసరి నారాయణరావు గారు అనుకున్నాం. వర్మ తో చెబితే సరేనన్నాడు. కానీ లోతుగా ఆలోచించిన మీదట అంత పెద్ద డైరెక్టర్ ని పెట్టుకుంటే, అందునా నాది మొదటి సినిమా , సరిగా హేండిల్ చెయ్యగలనో లేదోనని అనుమానం వచ్చి నేనే వెనకడుగు వేసాను. తరువాత బాల సుబ్రహ్మణ్యం గారనుకున్నాం. వర్మ ఆయనతో మాట్లాడ్డం కూడా జరిగింది. ఆయన ఒప్పుకున్నారని కూడా వర్మ చెప్పాడు.

‘డైరెక్ట్ చేసేది ఇలా నీ అసిస్టెంట్ ననీ, నా పేరూ చెప్పావా?‘ అని అడిగాను.

ఆయన లేదన్నాడు.

‘బహుశా బాలు గారు నీ డైరెక్షన్ అనుకున్నారేమో.. తీరా సెట్లో నన్ను చూస్తే అప్సెట్ అవ్వొచ్చు. నా దర్శకత్వం అంటే ఒప్పుకుంటారో లేదో న‘ ని సందేహం వెలిబుచ్చాను. నా పాయింట్లో రీజనింగ్ వర్మ కి అర్థమయింది. అప్పుడే క్షణం క్షణం షూటింగ్ లో పరేష్ రావెల్ నటన గమనించిన నేను ‘మనీ‘ లో పాత్రకి ఆయన్ని తీసుకుందామని సూచించాను. వర్మ సరేనన్నాడు (తర్వాత ఎక్కడో ఫ్లైట్‌లో బాలు

గారు కనబడి అడిగితే, ఇలా వేరే అతని దర్శకత్వం లో అని చెబితే 'ఓహో అలానా..నేను నీ డైరెక్షన్ అనుకున్నానే ' అన్నారట. వర్మ అన్నాడు నేను చెప్పిందే నిజమైందని)

క్షణం..క్షణం రిలీజయ్యాక వర్మ దర్శకత్వంలో 'రాత్రి', తన నిర్మాణం, నా దర్శకత్వంలో 'మనీ' ఒకే సారి మొదలయ్యాయి. 'మనీ' మధ్యలో పరేష్ రావెల్ బొంబాయి వెళ్ళినపుడు యాక్సిడెంట్ ఐ విశ్రాంతి తీసుకోవాల్సి రావడం వల్ల మధ్యలో మూడునెలలు షూటింగ్ ఆపెయ్యాల్సి వచ్చింది. 1990లో మొదలైన 'మనీ' 1993 వరకూ విడుదలకి నోచుకోలేదు. మధ్యలో 'రాత్రి' పూర్తయి రిలీజయింది. వర్మదే మరో సినిమా 'అంతం' కూడా పూర్తయింది కానీ 'మనీ' మాత్రం చాలా మనీ ఇబ్బందుల్లో పడింది. పూర్తయ్యాక దాదాపు ఆరునెలలు డబ్బాలు లాబ్ లోనే ఉండి పోయాయి. ఎంతో మంది పంపిణీదారులకీ, కొనుగోలు దారులకీ చూపించాం. ఎవ్వరూ కొనడానికి ముందుకి రాలేదు. అసలు విడుదలౌతుందన్న ఆశ కూడ పోయింది. చివరికి వర్మే బంధువుల సహకారంతో మరికొంత పెట్టుబడి సమకూర్చుకుని సురేష్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ సహకారంతో సొంతంగా రిలీజ్ చేసాడు. ఇంక ఆ సినిమా సృష్టించిన సంచలనం గురించి వేరే చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు కదా. .. తరువాత ఎన్ని సినిమాలు తీసినా ఇంకా నన్ను మనీ శివనాగేశ్వర రావు గానే అందరూ గుర్తుపెట్టుకోవడం, నా మొదటి సినిమా పవర్‌కి ఒక ఉదాహరణ.

అవండీ నా మొదటి సినిమా అనుభవాలూ...జ్ఞాపకాలూ.

ఈ సందర్భంలో మా నాన్న గారి గురించి కొంత చెప్పాలి. 'మనీ' షూటింగ్ జరుతున్నప్పుడు వర్మ ఆ సినిమా గురించి పేపర్లో ఫుల్ పేజీ ప్రకటన ఇచ్చాడు. అది చూసిన నాన్నగారు ఊళ్ళో అందరికీ అది చూపించి 'నా కొడుకు ప్రయోజకుడయ్యాడు..' అని గర్వంగా చెప్పుకున్నారు. 1992లో సినిమా నిర్మాణంలో ఉండగా నాన్నకి కాన్సర్ అని తేలింది. సినిమా పూర్తవగానే హైదరాబాబు వచ్చి ప్రివ్యూ చూస్తానని అనే వారు. అదివీలుకాదనీ, ఆయన మరో రెండు మూడు నెలలు మించి ఉండరనీ అప్పటికే తెలిసింది. కానీ ఆయనకి చెప్పలేం. 'అలానే సినిమా పూర్తవగానే హైదరాబాదు తీసుకెళ్తానని' చెప్పాను. 'మనీ' సినిమాలో చక్రవర్తికీ, వీధి బిచ్చగత్తెకీ..; అనే పాట పిక్చరైజ్ చేసేప్పుడు మధ్యలో ఒక సీనులో శవయాత్ర జరుగుంతుంటుంది. బంధు మిత్రులు శవం చెవిలో 'నారాయణ..' నారాయణ..' అంటుంటారు. ఆ దృశ్యం తీసిన సరిగ్గా రెండు నెలలకి నాన్న చివరి క్షణల్లో ఆయన చెవి దగ్గర 'నాన్నా..నాన్నా.' అని పిలిచాను. అప్పటికే ఆయన నా పిలుపు వినలేనంత దూరాలకి వెళ్ళిపోయారు. అది నా జీవితంలో ఇప్పటికీ మరచిపోలేని విషాదంగా మిగిలిపోయింది.. నా మొదటి సినిమా నాన్నకి చూపించే అవకాశం శాశ్వతంగా నాకు దూరమైంది.

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ